CHƯƠNG 2361

Cùng tận lễ trời, sánh ngang bậc hiền nhân

Trưởng lão Hồng dẫn đội, mọi người lại ào ào tiến về phía trước!

Lúc phi hành, chỉ một hơi thở là có thể đến nơi, nhưng đi bộ thì chậm hơn nhiều.

Suốt một canh giờ, vượt qua khu rừng bia Vạn Quyển phổ thông rộng lớn và hỗn tạp kia, mọi người lại đến một ngọn núi khác.

Ngọn núi này thanh tú yên tĩnh, xung quanh còn được bao phủ bởi trận pháp phòng hộ có phẩm cấp không kém gì đại trận hộ sơn.

Trên đỉnh núi có một quảng trường, phía sau quảng trường lại có một tấm bia đá khổng lồ!

Tấm bia đá mang màu xanh biếc, nhưng bên trên thỉnh thoảng lại lướt qua những vầng sáng vàng và tím. Được khí tức thần thánh gia trì, tấm bia đá trông có vẻ bình thường này vậy mà cũng có thêm một tia thần tính.

“Đây chính là bia đá Tiên Hiền!” Trưởng lão Hồng cười ha hả nói: “Tấm bia đá vốn chỉ là một tấm bia bình thường, về sau trải qua vô số lần tẩy lễ bằng thần hồn đạo nghĩa của các đại gia đan đạo, mới có thêm một tia thần tính!”

“Chư vị, trước hết chúng ta vẫn nên bái lạy Tiên Hiền đã!”

Tần Dược Tử gật đầu, nói: “Có lý!”

Mọi người lập tức đứng nghiêm chỉnh, sau đó hành đại lễ với bia đá Tiên Hiền.

Sau khi nghi lễ không quá rườm rà kết thúc, trưởng lão Hồng nói: “Tiền bối Tần, ngài có thể dùng đan văn thử bia rồi!”

“Được!” Tần Dược Tử gật đầu, “Ta tới ngay đây!”

Trước tiên, ông lấy ra miếng ngọc giản thứ nhất.

Ông dùng công pháp và đạo pháp kéo những tin tức chữ viết bên trong ngọc giản ra ngoài, hóa thành một luồng sáng vàng.

Mọi người cũng nhìn thấy tên của đan văn này: Sáng tạo phương pháp dung hợp khi đưa đạo pháp thuộc tính sấm sét vào thần đan lục phẩm.

Kim quang lóe lên, toàn bộ đan văn lập tức dung nhập vào tấm bia đá!

Dĩ nhiên, tấm bia đá cũng không thể lập tức đưa ra đáp án.

“Tiền bối!” Trưởng lão Hồng bước đến trước mặt Tần Dược Tử, giải thích: “Sau khi đan văn được đưa vào, tấm bia đá sẽ hiện ra những màu sắc khác nhau!”

“Nếu là màu xanh, nghĩa là đan văn này không tệ, thuộc loại thiên chương hiếm có!”

“Nếu là màu đỏ, đan văn này có giá trị rất lớn, có thể trở thành truyền thừa của một gia tộc nhỏ, lưu truyền vĩnh viễn!”

“Nếu là màu vàng, nghĩa là đan văn có giá trị cực kỳ to lớn, đã đủ để trở thành bí mật bất truyền của đại gia tộc!”

“Nếu tấm bia đá hiện ra màu tím, nghĩa là nội dung ghi chép trong đan văn đã đạt đến trình độ cùng tận lẽ trời, sánh ngang bậc Tiên Hiền!”

“Dĩ nhiên, màu tím xuất hiện cực kỳ hiếm thấy. Vãn bối ở đây nhiều năm như vậy mà chưa từng được thấy một lần!”

Tần Dược Tử hỏi: “Vậy... trong tình huống bình thường, loại đan văn như của ta sau khi đưa vào tấm bia đá thì cần bao lâu mới có thể xuất hiện phản hồi?”

“Không cố định!” Trưởng lão Hồng nói: “Thông thường, màu xanh là nhanh nhất, nhiều nhất chỉ vài hơi thở!”

“Màu đỏ thì khoảng chừng hai mươi hơi thở!”

“Còn màu tím... ta chưa từng thấy, vãn bối không dám nói bừa!”

“Được!” Tần Dược Tử nói: “Vậy cứ chờ đi...”

Mọi người chờ rồi lại chờ, mãi đến nửa nén nhang sau, tấm bia đá vẫn không có bất kỳ phản ứng nào.

“Phù...” Trưởng lão Hồng thở ra một hơi thật sâu, nói: “Phần lớn đan văn đều không thể được hiển lộ. Điều này không có nghĩa là đan văn của đạo hữu Thái Hư không đạt yêu cầu!”

Trưởng lão Tiêu ở bên cạnh, Tiêu Tàng Cúc, cũng thở phào một hơi thật sâu.

“Được!” Tần Dược Tử vung tay, lại đánh đan văn thứ hai vào trong bia thần Tiên Hiền.

Kết quả đợi nửa nén nhang, bia thần vẫn không có động tĩnh.

Tần Dược Tử lại ném đan văn thứ ba vào.

Kết quả vẫn y hệt, không có bất kỳ phản ứng nào.

“Ha ha ha...” Tiêu Tàng Cúc cười gượng, chắp tay với Thái Hư, nói: “Đạo hữu Thái Hư, lão phu lại xin lỗi ngài lần nữa. Khi trước quả thật là lỗi của ta, thái độ không tốt, lời nói cũng không thỏa đáng!”

“Không chỉ lời nói không thỏa đáng!” Tần Dược Tử lạnh lùng nói bên cạnh: “Ngươi còn độc đoán chuyên quyền, biến chuyện đánh giá cần phải qua tay mọi người thành nơi độc quyền quyết định của riêng ngươi!”

“Vị trí này, ngươi không thích hợp ngồi tiếp nữa!”

“Vãn bối chấp nhận trừng phạt!” Tiêu Tàng Cúc nói: “Xin tiền bối Tần chỉ rõ!”

Ông cau mày, không biết nên xử lý thế nào.

Nếu nói phạt nặng thì quả thật không thích hợp. Dù sao một mặt, phẩm chất đan văn của Hạ Nhân rốt cuộc thế nào, mọi người vẫn chưa biết.

Mặt khác, ngoài sai lầm về quy trình, Tiêu Tàng Cúc cũng không phạm phải sai lầm quá lớn.

Còn chuyện mua bán đan văn ấy mà...

Mọi người đều hiểu, không tiện vạch trần.

“Ừm...” Tần Dược Tử suy nghĩ, có phần khó xử.

Đúng lúc này... ầm... một tiếng chấn động vang lên.

Sau đó, mọi người đồng loạt quay phắt đầu lại, nhìn về phía bia thần Tiên Hiền.

Trên bia thần bỗng bùng lên một luồng thần quang tím đỏ, xông thẳng lên trời.

“Cái... cái... cái này...” Trưởng lão Hồng sợ đến mức hai chân mềm nhũn, suýt quỳ xuống đất: “Tiền bối... đây là đan văn phẩm cấp chí cao đó! Một thiên văn có thể sánh ngang Tiên Hiền!”

“Một kẻ ở Thần Tôn cảnh vậy mà lại viết ra được thiên văn có thể sánh ngang Tiên Hiền?”

“Hối hận quá, biết trước thì ta đã tham ngộ trước rồi!”

“Đừng vội, các ngươi nhìn kìa!”

Mọi người nhìn thấy luồng thần quang màu vàng kia lại bay ra khỏi tấm bia đá, hóa thành một thiên văn ngắn gọn, bay vào một đại trận nào đó ở phía sau.

“Nó vào trận pháp rồi!” Trưởng lão Hồng kinh ngạc nói: “Cái này, cái này... đã lập văn rồi... Trời ơi, được lập văn rồi...”

Ngay khoảnh khắc sau khi trưởng lão Hồng kinh ngạc, luồng tử quang thứ hai lại xông thẳng lên trời.

Lại có một thiên đan văn ngắn gọn súc tích bay ra, rơi về phía trận pháp ở đằng sau.

“Hít...” Tất cả mọi người đều chết lặng!

“Ba thiên đan văn, toàn bộ đều được đưa vào đại trận!”

“Hít... thế này mà... đây chính là thứ đến chó cũng không thèm xem sao?”

“Chó không xem, ta xem! Ta van các ngươi đấy!”

Gần như mọi ánh mắt đều rời khỏi phía trước, quay trở lại rơi trên người Hạ Nhân.

Sau đó, từ người Hạ Nhân lại chuyển sang người Tiêu Tàng Cúc.

Sắc mặt Tiêu Tàng Cúc trắng bệch, bịch một tiếng ngồi phịch xuống đất.

“Tiêu Tàng Cúc...” Tần Dược Tử nói: “Đồ ngu, cũng vì ngươi mà suýt nữa ba thiên đan văn vang dội vạn cổ đã bị chôn vùi!”

“Đây chính là thứ ngươi nói đến chó cũng không thèm xem sao?”

“Ta sai rồi, ta sai rồi... tất cả đều là lỗi của ta!”

“Được!” Hỏa Dạ nói: “Sư thúc Tần, chi bằng giao tên này cho Thái Hư xử phạt đi!”

“Được!” Tần Dược Tử gật đầu: “Thái Hư, giao cho ngươi đó... ngươi nói xem nên phạt thế nào?”

Hạ Nhân thoáng lúng túng: Được lắm, được lắm... Hỏa Dạ, phải không.

Rõ ràng là hai nhà các ngươi đùn đẩy qua lại, vậy mà lại muốn mượn tay ta xử lý?

“Khụ khụ khụ...” Hạ Nhân hít sâu một hơi, sau đó khẽ ho mấy tiếng.

Tiêu Tàng Cúc bò đến trước mặt Hạ Nhân, vội vàng dập đầu: “Ta sai rồi, đạo hữu Thái Hư, xin hãy nương tay...”

Hắn không sợ bị phạt, nhưng hắn sợ chết!

Hạ Nhân mỉm cười, nói: “Không sao... đứng lên đi. Hình phạt của ta dành cho ngươi rất đơn giản... chép lại ba thiên kinh văn vừa rồi, sau đó khắc chúng vào trong rừng bia Vạn Quyển phía trước!”

CHƯƠNG 2362

Bạch Dạ Quang

“Hả?” Ngay cả Tiêu Tàng Cúc cũng ngẩn ra: Chỉ vậy thôi à?

“Sao thế?” Tần Dược Tử nói: “Tiêu Tàng Cúc, ngươi không muốn thì để ta đổi cho ngươi một người khác?”

“Không không không... Ta đồng ý, vãn bối đồng ý, vãn bối đồng ý...”

“Ta đi ngay đây...” Tiêu Tàng Cúc lăn lê bò toài, vội vàng rời đi.

Nhặt không được một mạng, còn không mau đi à?

Hỏa Dạ hơi bất ngờ nhìn Hạ Nhân, nói: “Ngươi cũng rộng lượng thật đấy!”

“Ha ha ha...” Hạ Nhân cười cười.

Ta không rộng lượng thì làm được gì? Chẳng lẽ lại giết phắt tên khốn này ngay tại chỗ, rồi để các ngươi được lợi hay sao?

Tiêu Tàng Cúc cũng chẳng có thù oán gì lớn với ta, nói cho cùng chẳng qua chỉ hơi phàm tục mà thôi, khiến ta thấy ghê tởm một phen. Chút chuyện này vẫn chưa tính là nhân quả lớn.

Hôm nay ta giết hắn cũng chẳng được lợi lộc gì.

Muốn Hạ Nhân ta làm súng cho các ngươi sai khiến à?

“Thái Hư không tệ!” Tần Dược Tử giơ ngón tay cái: “Được rồi, tất cả theo ta vào trong…”

“Tiếp theo mới là việc chính của chúng ta!”

Tần Dược Tử dẫn mọi người vượt qua tấm bia đá khổng lồ kia, đi tới phía sau!

Ba luồng kim quang vừa rồi trên tấm bia đá của các bậc tiên hiền đã bay vào trận pháp này.

“Ầm ầm ầm…” Tần Dược Tử phất tay, mở ra một lối vào trong trận pháp.

Khí tức huyền ảo phức tạp từ bên trong tràn ra!

Tần Dược Tử nói: “Ba mươi người các ngươi, mỗi người cầm một tấm thẻ, lần lượt tiến vào bên trong!”

“Trong trận pháp này có tổng cộng chín cửa ải!”

“Ai hoàn thành trước thì người đó được một trăm điểm!”

“Còn nữa…” Tần Dược Tử nghiêm túc nói: “Ta nhắc lại lần nữa, lúc rời đi mọi người phải cẩn thận, bởi vì không biết chính xác thời gian hoàn thành của các ngươi, chúng ta không thể lần lượt đón từng người về thành!”

“Tất cả mọi người, bất kể là ai, sau khi hoàn thành cửa thứ tư thì lập tức trở về Thánh Đan Thành!”

Tần Dược Tử nói: “Được rồi, phát ngọc bài đi!”

Sau đó, Trưởng lão Hồng sai người lấy ngọc bài ra.

Ngọc bài được chia thành ba màu khác nhau.

Mười người ở Thần Quân cảnh, mỗi người được phát một ngọc bài màu xanh; Hạ Nhân và các tu sĩ Thần Tôn cảnh còn lại được phát ngọc bài màu đỏ; còn các tu sĩ Thần Vương cảnh thì được phát ngọc bài màu vàng kim.

Thứ nhất, nó có thể tính giờ cho ngươi, ghi lại thời gian ngươi vượt qua từng cửa ải.

Thứ hai, nó chính là chìa khóa để tiến vào cửa tiếp theo.

“Đi đi!” Tần Dược Tử phất tay, ba mươi người lần lượt cầm ngọc bài tiến vào đại trận này.

Trước mắt Hạ Nhân là một vùng sương mù cuồn cuộn!

Nhưng có thể nhìn thấy trong màn sương mù ấy có hàng trăm tấm bia đá.

Trên mỗi tấm bia đá đều khắc đủ loại đan văn.

Có tâm đắc về đan đạo, có thủ pháp luyện đan cụ thể, cũng có những lý giải về dược lý và dược tính của thần dược.

Hai ba chục người xung quanh lần lượt nhảy ra, mỗi người chiếm cứ một tấm bia đá!

Hạ Nhân không vội vàng, hắn nhìn ngọc bài màu đỏ trong tay.

Ngọc bài rất lớn, mỗi cạnh dài chừng một thước!

Mặt sau ngọc bài khắc chìm vài hoa văn rồng phượng mây nước, còn mặt trước thì trống không.

Nhưng ngay khoảnh khắc Hạ Nhân tiến vào đại trận, mặt trước ngọc bài lập tức hiện lên vô số phù văn, hợp thành từng hàng chữ.

Nối liền lại, nội dung tổng cộng là chín câu hỏi.

Những người tham gia chỉ cần trả lời đầy đủ, chính xác chín câu hỏi trên đó thì xem như hoàn thành nhiệm vụ, có thể tiến vào cửa tiếp theo.

Nhưng hiển nhiên, chín câu hỏi này không dễ trả lời như vậy.

Bọn họ phải lĩnh ngộ những văn bia ở nơi đây.

Chỉ khi lĩnh ngộ nội dung trên các văn bia đến một mức độ nhất định, mới có khả năng giải được chín câu hỏi trên ngọc bài.

Chín câu hỏi này, chỉ cần cùng một cảnh giới thì đề của tất cả mọi người đều giống nhau.

Có điều giữa các cảnh giới Thần Quân, Thần Tôn và Thần Vương, đề bài lại khác nhau.

Hạ Nhân nhìn chằm chằm chín câu hỏi trên ngọc bài, xem kỹ từng câu từ câu thứ nhất đến câu thứ chín.

Những câu hỏi này không phải là những vấn đề thường gặp trong quá trình luyện đan, nhất thời hắn thật sự không trả lời được.

Hắn hơi dồn sức dưới chân, tùy tiện đáp xuống một tấm bia đá nào đó.

Vừa mới hạ xuống, Hỏa Dạ đã sáp tới, cũng đáp xuống bên cạnh hắn.

“Ngươi không cần lĩnh ngộ à?” Hắn hỏi Hỏa Dạ.

Hỏa Dạ phong nhã hất mái tóc, nói: “Mười mấy vạn năm thời gian, ngươi thiếu một hai ngày này sao?”

“Hơn nữa, đề của ta và ngươi không giống nhau, ta sẽ không nhìn trộm của ngươi!”

“Uống hai chén không?” Hỏa Dạ lấy ra một vò rượu.

Lần trước mời ta uống rượu thì ta không đi, vậy mà ngươi lại mang rượu vào tận sân thi đấu à?

“Nào, uống hai chén!” Hỏa Dạ trực tiếp đưa cho Hạ Nhân một vò rượu: “Rượu của ta không phải thứ tầm thường đâu…”

Hạ Nhân nhận vò rượu, nhìn qua rồi hỏi: “Không tầm thường ở chỗ nào?”

Hỏa Dạ nói: “Đây là lục phẩm Bạch Dạ Quang, uống vào không tăng tu vi, cũng không tăng ngộ tính, nhưng mà ừm… có thể lắng đọng đạo tâm!”

“Đừng nhìn ta như vậy… Ta còn có thể hạ độc hại ngươi sao?”

“Thái Hư ta xưa nay không lấy lòng tiểu nhân đo lòng quân tử!” Hạ Nhân mở vò rượu, nói: “Cho dù đây là cả một vò thuốc độc, ta cũng uống!”

Hắn thật sự ngửa đầu uống ừng ực một ngụm.

Nhưng ngụm rượu này không đi xuống bụng mà bị hắn tráo đổi, chuyển thẳng vào Tụ Bảo Bồn.

Ngay sau đó, thần niệm của hắn quét ra, những thông tin liên quan đến ngụm rượu trong Tụ Bảo Bồn cũng hiện lên.

Công dụng: Một loại rượu ngon được luyện chế từ thần dược đặc biệt. Sau khi uống có thể củng cố đạo cơ, lắng đọng đạo tâm, đồng thời có tác dụng hỗ trợ nhất định đối với việc tu luyện tâm lực.

Mắt Hạ Nhân trợn to, vẻ mặt chấn động: Mẹ kiếp… nhặt được bảo vật rồi.

Thứ này lại có thể hỗ trợ tu luyện tâm lực ư?

“Ực…” Hắn lập tức nuốt ngụm rượu này xuống bụng: “Rượu ngon… rượu ngon… đúng là rượu ngon mà…”

Hạ Nhân chấn động đến mức không thể diễn tả bằng lời.

Đương nhiên, vẻ mặt của hắn có hơi khoa trương.

Thấy bộ dạng này của Hạ Nhân, Hỏa Dạ cười cười, ôm vò rượu của mình hỏi: “Ta không lừa ngươi chứ?”

“Không không không…” Hạ Nhân xác định trong rượu không có độc, bởi nếu Hỏa Dạ hạ độc thì Tụ Bảo Bồn của hắn sẽ nhắc nhở.

“Rượu này tuyệt quá, đạo hữu Hỏa Dạ, trên người ngươi còn không?” Hạ Nhân cười híp mắt nói: “Nếu còn, ta bằng lòng giao dịch!”

“Giao dịch gì?” Hỏa Dạ vô cùng sảng khoái, phất tay ném ra sáu vò rượu: “Tất cả cho ngươi đấy!”

“Cứ từ từ mà uống… Nhà ta còn nhiều lắm, sau khi ra ngoài ta dẫn ngươi đi xem!”

“Đã bảo ngươi đi uống rượu với ta từ sớm rồi, ngươi cứ không chịu đi, làm như ta lừa ngươi vậy!”

“Ngươi cứ từ từ uống, ta đi lĩnh ngộ đạo pháp đây!” Hỏa Dạ nhảy vọt đi.

CHƯƠNG 2363

Tâm lực đại thành, Điểm Giáng Môi thành công

Hạ Nhân thu gom toàn bộ chúng lại, rồi ném vào Tụ Bảo Bồn!

Sau đó, Hạ Nhân thả thần thức ra, bắt đầu lĩnh hội những tâm đắc về đan đạo do các bậc tiên hiền qua các thời đại khắc trên những tấm bia đá xung quanh.

Mỗi tấm bia đá ở đây đều là tổng kết cả đời của một vị tiên hiền đại năng, khiến người ta kính ngưỡng, càng khiến người ta thán phục.

Hạ Nhân không ngừng lĩnh hội, cầu lấy chân lý ẩn chứa trong đó.

Đồng thời, Hạ Nhân lại đọc tụng Thái Thượng Huyền Hoàng Kinh, rèn luyện tâm lực của mình.

Theo thời gian trôi qua, tâm lực cũng từng chút một tăng lên.

Vốn dĩ Hạ Nhân hoàn toàn có thể dùng công pháp và thần thông của nguyền rủa chi đạo để tu luyện tâm lực. Sau khi có sự trợ giúp của 【Thất Chú Thư】, tốc độ tu luyện tâm lực của Hạ Nhân chắc chắn sẽ tăng lên gấp mấy lần, thậm chí mấy chục lần.

Nhưng thứ như Thất Chú Thư, Hạ Nhân không dám tùy tiện sử dụng.

Một năm sau, trong Tụ Bảo Bồn của Hạ Nhân, một vò Dạ Quang Bạch được tăng cường thành hai vò, phẩm cấp cũng từ lục phẩm trung cấp được tăng cường thành lục phẩm cực phẩm.

Hạ Nhân uống một ngụm, sau đó nhắm mắt tiếp tục lĩnh hội đạo pháp!

Cứ như vậy, thời gian vạn năm thoắt cái trôi qua.

Hạ Nhân mở mắt, bước một bước đã tới lối vào từ cửa ải thứ nhất thông sang cửa ải thứ hai. Hạ Nhân lấy ngọc bài đỏ thẫm của mình quét lên trận pháp, trận pháp lập tức xuất hiện một thông đạo, hút Hạ Nhân vào trong.

Thật ra, nếu Hạ Nhân muốn vượt ải thì đã có thể đi qua từ lâu. Sở dĩ hắn lần lữa, một mặt là vì đang tu luyện tâm lực, mặt khác cũng không muốn tu luyện quá mức khác thường.

Không cần thiết phải tạo ra khoảng cách đứt gãy với người đứng thứ hai.

Sau khi tiến vào cửa ải thứ hai, những đường vân trên ngọc bài của Hạ Nhân bỗng nhiên biến đổi. Giữa ánh thần quang lấp lóe, lại có chín câu hỏi mới xuất hiện.

Chớp mắt, sáu vạn năm đã trôi qua.

Trong sáu vạn năm ấy, Hạ Nhân cũng đã đi tới cửa ải thứ tám.

Lúc này, toàn bộ Dạ Quang Bạch trên người Hạ Nhân cũng đã tiêu hao sạch sẽ.

Đến đây, việc tu luyện tâm lực của Hạ Nhân cũng đạt tới một độ cao mới.

Cụ thể là độ cao nào thì bản thân Hạ Nhân cũng không nói rõ được, nhưng hắn có cảm giác như đã đột phá.

Không biết bây giờ mình có thể tu luyện thần thông 【Điểm Giáng Môi】 mà lão Tào đưa cho hay không?

Hạ Nhân hít sâu một hơi, sau đó lấy ra thần thông mà lão Tào đã đưa lúc trước.

Nói đến lão Tào, hiện giờ Hạ Nhân vẫn không thể nhìn thấu người này!

Lực Lượng Thần Đế, gần như vô địch Thần giới, nhưng một người mạnh mẽ như vậy, tại sao lại phải đến bên cạnh ta làm nô bộc, hơn nữa vừa làm đã làm nhiều năm đến thế?

Hạ Nhân lắc đầu: Nếu lão Tào muốn hại ta thì đã ra tay từ lâu rồi, sẽ không giở trò trên một môn thần thông nhỏ bé này.

Trước kia lão Tào là nô bộc của ta, muốn giở trò với ta quả thật quá dễ dàng.

Hạ Nhân không nghĩ tiếp những chuyện đã định trước là không có đáp án ấy, trực tiếp bắt đầu tu luyện.

Hạ Nhân vui mừng phát hiện, tuy có hơi gian nan, nhưng hiện giờ quả thật hắn đã có thể tu luyện thần thông Điểm Giáng Môi này.

Chớp mắt, lại một vạn năm trôi qua.

Tính từ lúc Hạ Nhân tiến vào đại tỷ thí ở Rừng Bia Tiên Hiền, đã tám vạn năm trôi qua.

Lúc này, Hỏa Dạ cũng đã tới tầng thứ tám!

“Ồ…” Hỏa Dạ nhìn Hạ Nhân, nói: “Thái Hư đạo hữu, sao ngươi vẫn còn ở đây?”

“Không phải ngươi đã đi qua từ lâu rồi sao?”

Hạ Nhân cười khổ nói: “Ta… lĩnh hội cửa ải này hơi khó khăn. Hỏa Dạ đạo hữu, trên người ngươi còn Dạ Quang Bạch không?”

“Hết rồi!” Hỏa Dạ lắc đầu: “Bị ta uống sạch rồi!”

Đối với một người mê rượu như mạng, bảo hắn giữ số rượu mang theo bên mình suốt tám vạn năm thì đúng là chuyện lạ!

Hạ Nhân tiếp tục nhắm mắt, nhìn bề ngoài thì đang lĩnh hội quy tắc đan đạo xung quanh, nhưng trên thực tế vẫn đang tu luyện Điểm Giáng Môi.

Thần thông Điểm Giáng Môi đã sắp tu luyện xong, chỉ còn thiếu một tia cuối cùng.

Mấy trăm năm sau, Hạ Nhân bù đắp nốt tia thiếu hụt cuối cùng, thần thông Điểm Giáng Môi hoàn chỉnh cuối cùng cũng được hắn tu luyện thành công.

“Thành rồi...” Hắn cười khì, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng chưa từng có.

Đã thành công, vậy bước tiếp theo chính là ngưng tụ!

“Ngưng...” Hạ Nhân khẽ quát một tiếng. Pháp lực và tâm lực trong cơ thể đồng thời vận chuyển, dẫn dắt lực lượng thần hồn bắt đầu ngưng tụ.

Chỉ mất vài ngày, một ấn ký đã ngưng tụ thành hình, rơi vào trong cơ thể hắn.

Nhưng ấn ký thần nô này lại là giả, có thể dùng giả đánh tráo thật.

Cho dù đưa cho đại năng cấp Thần Đế, bọn họ cũng không thể phân biệt được.

“Hê hê hê...” Hạ Nhân cười khẽ: Tuyệt quá...

Sau này nếu gặp phải nguy hiểm, thứ này cũng có thể cứu ta một mạng.

Hắn giấu ấn ký thần nô giả này vào nơi sâu nhất trong thần niệm để ôn dưỡng, sau đó thần niệm lập tức tản ra, bắt đầu lĩnh hội đạo pháp vô cùng vô tận xung quanh!

Không sai, Hạ Nhân đã ở tầng thứ tám nhiều năm như vậy, nhưng vẫn chưa bắt đầu lĩnh hội!

Đến năm thứ mười vạn, Hạ Nhân và Hỏa Dạ gần như đồng thời bước vào cửa ải cuối cùng, cửa ải thứ chín.

Vạn Hoa Nùng của Nhân bảng chậm hơn vài ngày, cũng theo sát phía sau mà tới.

“Chỉ còn cửa ải cuối cùng!” Vạn Hoa Nùng mỉm cười, nhìn Hạ Nhân và Hỏa Dạ: “Hai vị tiền bối... chúc hai vị sớm ngày viên mãn!”

Hạ Nhân cười nói: “Ngươi cũng vậy!”

Ba người mỗi người chọn một tấm bia đá rồi bế quan.

Hạ Nhân chỉ mất hai nghìn năm đã trả lời được toàn bộ chín câu hỏi trên ngọc bài.

Sau đó, hắn nhẹ nhàng bay tới lối ra cửa ải thứ chín, giơ ngọc bài quét nhẹ lên đại trận, rồi bước ra ngoài.

“Chuyện này...” Nhìn thấy cảnh ấy, Vạn Hoa Nùng kinh ngạc đến mức suýt ngã khỏi tấm bia đá.

Rừng Bia Tiên Hiền là một nơi đặc biệt. Trong trận pháp tổng cộng chia thành chín không gian trước sau, mỗi không gian đều có không ít bia đá. Những tấm bia đá này không phân cao thấp, vì vậy không tồn tại chuyện lĩnh hội đạo trong không gian thứ nhất dễ hơn phía sau.

Vạn Hoa Nùng dùng mười vạn năm để thông qua tám cửa ải phía trước, hắn cảm thấy mình chỉ cần hơn một vạn năm là có thể đi ra. Theo suy nghĩ của hắn, Hỏa Dạ và Hạ Nhân hẳn cũng xấp xỉ như vậy.

Mọi người đều mất hơn một vạn năm, xem ra đều là thiên tài cùng một cấp bậc.

Mẹ kiếp, ngươi đi ra chỉ trong hai nghìn năm thôi sao?

Hỏa Dạ càng kinh ngạc đến mức há hốc cái miệng nhỏ.

Ở phía bên kia, Hạ Nhân một mạch đi ra khỏi toàn bộ trận pháp, đã tới bên ngoài Rừng Bia Tiên Hiền.

Hắn hơi chào hỏi các trưởng lão bên này, rồi hóa thành một vệt sáng, bay về phía Thánh Đan Thành.

“Ra…” Trong lúc phi hành, Hạ Nhân vung tay, kéo Trịnh Hồng Lộc ra khỏi không gian Hồng Mông.

“Công tử!” Trịnh Hồng Lộc hỏi: “Có phải muốn ta mở không gian không?”

“Chúng ta phải về Hạ gia rồi sao?”

Hạ Nhân cười nói: “Đúng... nhưng trước khi về Hạ gia, còn phải đến Thánh Đan Thành một chuyến!”

“Tốc độ phi hành của ngươi nhanh, đưa ta qua đó!”

Nhiệm vụ ở Thánh Đan Thành đã kết thúc, Hạ Nhân cũng định về nhà tu luyện một thời gian.

Nhưng Trịnh Hồng Lộc mới đưa hắn phi hành chưa tới nửa canh giờ, Hạ Nhân đã đột nhiên nhìn thấy một đạo thần quang màu vàng xuất hiện giữa không trung, giáng xuống đỉnh đầu hai người.